

Віра в те, що ви можете

**Головна відмінність, яку я помітив між успішними
та неуспішними людьми, полягає не в інтелекті
та не у вихідних можливостях чи ресурсах,
а у вірі у свою здатність сягнути мети.**

Джеймс Клер

У своїй книжці «Філософія для полярних дослідників» дослідник, видавець і колекціонер Ерлінг Кагге розповідає, як одного разу спитав свою восьмирічну дочку Нор, чи й досі вона вірить, що може стати у житті ким захоче. «Так, але думаю, що Солвейг (її п'ятирічна сестра) вірить у це навіть більше, ніж я», — відповіла дівчинка. Чому ми втрачаємо цю віру, коли дорослішаємо?

Мене надихає приклад одного підприємця, з яким я працюю останні кілька років. Його успішність виняткова й багатогранна. Він збудував компанію, до якої спеціалісти ставляться з великою повагою, але найбільше захоплення в мене викликають його особистість і шлях, яким він дійшов до цих результатів. Він вразив мене з першої зустрічі: скромний, щирий та відкритий, але одночасно амбітний, сильний та впевнений у собі. Вправний бізнесмен і просто хороша людина. Чудове — і цілком реальне — поєднання.

Одне з перших питань, що я йому поставив, звучало приблизно так: «Я думаю про ваш успіх у бізнесі. Якщо у вашій особистості або вчинках можна виокремити рису,

що є запорукою таких великих звершень, — як ви гадаєте, що це може бути?»

Він не намагався дати негайну відповідь. І нітрохи не знітився. Коли людям ставлять особисте питання, на яке вони не можуть відповісти сразу, більшість втрачає впевненість і квапиться з відповідю, не лишаючи собі часу подумати. Ми поводимося так навіть з друзями, у найбезпечнішому оточенні. Але мій клієнт ні на мить не відвів очей. Мене це, правду кажучи, дещо здивувало. Зауважте, що ми зустрічалися вперше у новій для нього ситуації. Він ще ніколи не спілкувався з тренерами з особистісного розвитку. Проте був розслаблений. Він мовчки стулив долоні та поклав їх на стіл. Кілька секунд він дивився на мене, потім повільно опустив погляд на свої руки. Нарешті, підвів голову, подивився мені просто у вічі й мовив (я пам'ятаю його відповідь слово в слово, хоча минуло вже два роки): «Напевне, річ у тім, що я завжди думав, що можливо все».

Я був приголомшений, адже переді мною сидів хлопець, якого я поважав багато років і з яким гордий був працювати — а тут ще така відповідь. «Сподіваюся, я справлю на нього досить добре враження, аби він і далі зі мною працював», — подумалося мені. Я втратив дар мови. На 99% відсотків упевнений, що цього разу я відводив очі або совався у кріслі. Якийсь час я просто дивився на свого співрозмовника, намагаючись відновити рівновагу, щоб у подальшій бесіді проявити себе якомога краще.

Я замислився, чому його слова викликали в мене таку потужну реакцію. Гадаю, причин дві. По-перше, він сказав те, у що я сам глибоко вірю. Це основа основ особистісного вдосконалення — те, що ви собі кажете і про що думаєте,

впливає на вас. Я мав змогу переконатися на власні очі: те, у що я вірю, втілює людина, на яку я рівняюся. По-друге, глибоке враження справила подоба моого співрозмовника. З першого погляду стало ясно як день, що в цій людині є щось неймовірно міцне й здорове. Може, це прозвучить дивно, але я майже розгубився через те, як спокійно він мене слухав, як неквапливо розмірковував над відповідю і яку надійність випромінював.

* * *

Просте питання про успіх у бізнесі «змусило» його проявити себе. *Можливо все.* Той, хто так думає, не тільки сягає вершин у зовнішньому світі, а й володіє внутрішньою силою. Згодом ми познайомилися краще, і я можу підтвердити, що внутрішня сила цього чоловіка надзвичайно велика. Я дізнаюся від нього не менше, ніж він від мене. Знову і знову я повертаюся до питання, звідки береться його внутрішня сила. Які повсякденні дії роблять його таким дужим?

* * *

Нарощування внутрішньої сили — це процес. Часто ми робимо два кроки вперед і один (або три) назад. На те, як ми живемо, впливає безліч факторів. Але існує наріжний камінь, який можна закласти у підґрунття свого внутрішнього стрижня і який відіграватиме ключову роль у розбудові внутрішньої сили, — це віра в те, що ви можете.

Маленькими ви вірили, що все можливо. Поліцейський, льотчик-винищувач, поп-зірка, художник, славетний футболіст, балерина — жодних обмежень у тому, ким можна стати. Подивилися «Супермена» — і мрієте про здатність

літати; хвилину тому були простим глядачем у кінозалі, а тепер граєте головну роль у фантастичному житті. Ставши трохи дорослішими, ви починали відкривати для себе світ, подорожувати, жити й пізнавати! Гадаю, у багатьох дитинства проходить саме так. На щастя.

Але потім щось трапляється. Ми вдягаємо гідрокостюми й пірнаємо в річку. Ми втрачаємо віру, що здатні зробити життя прекрасним і побачити втілення своїх мрій не тільки уві сні. Чому? В житті нахабно вдирається проза? Ми потрапляємо під залізну п'яту реалізму? Правди? Страху? Здебільшого люди починають вірити, що їхнє життя буде просто непоганим, нормальним. Ніби у певному віці кожен з нас дістає команду «підкоритися дійсності й облишити дурні фантазії». Люди, яким близька ідея нормальної подорожі, переконують себе, що їхнє життя буде нормальним. І найцікавіше те, що вони цілком мають рацію!

Невже тим, у кого життя складається казково, просто щастить? Адже, як не крути, на останніх кілометрах знаходяться люди, що кажуть: «Чудова була подорож!» Чи маємо ми просто сподіватися, що після народження витягли виграшний білет, і чекати, що буде далі? «Чи потрапив я до числа щасливчиків, у яких все буде по-справжньому добре, чи, подібно до більшості інших, приречений на нормальнє, у кращому разі непогане життя? Або навіть гірше: чи варто мені очікувати, що мое життя буде здебільшого важким?» Гадаю, варто закласти наріжний камінь, на якому написано: «Я можу». Хай там як вам не пощастило з батьками, друзями й оточенням, ви здатні взяти й повірити, що можете. Якщо хочете, це залишиться вашою таємницею; головне, аби ви це зробили.